

— Не можемъ.

Немирникътъ постоялъ малко и изведнажъ скочилъ отъ клончето и прѣхвъркналъ до великана.

— Ахъ! Ахъ! завикали всички.

Между това юнака описалъ единъ кръгъ въ въздуха и се завърналъ обратно.

— Ама забава! — казалъ той — страшилището нѣма глава!

— Какъ нѣма! Какъ така нѣма?

— Ей така! Само шапка и брада!

Всички се удивили. Нѣкои още повече се уплашили.

— По-скоро трѣбва да бѣгаме отъ тукъ, казала една врабка.

— Погледайте, другари!

Немирникътъ пакъ подхвъркналъ и, о ужасъ! кацналъ върху шапката на страшилището. Слѣдъ това отскочилъ по-ниско и почналъ да скубе косматата му брада.

Врабцитѣ дигнали тревога и се чудили какво да правятъ отъ изумление. А юнакътъ от-

ново кацналъ на шапката и завикалъ:

— Тука, другари! Това не е човѣкъ, това е плашило! Плашило — и нищо повече!

И всички прѣхвъркнали къмъ немирника.

— Прѣди всичко, да разкъсаме брадата му! Тя е отъ дребъ и ще ни послужи за гнѣздата. Теглете, братя! . . .

И всички се заловили да теглятъ брадата, да разкъсватъ шапката и да дератъ парцалчета отъ вехтата дреха.

— Сега! . . . на конопа!

Всички били радостни.

Събрали се още повече врабци и всички хвалили немирника.

— Ето истински юнакъ! Ето единъ герой! Ако не бѣше той, ние и сега щѣхме да се боимъ отъ страшилището! Безъ него и до сега щѣхме да гладуваме!

А немирникътъ се поусмихналъ и повторилъ:

— Плашило — нищо повече! Шапка голѣма, а глава никаква! . . .

Прѣв.: С. П. В-въ.

